

ביקורו של "הזקן"

ישראל אבידור וצילה בן רשף

מועד יום ההולדת השלושה-עשר של כפר הנשיא התקרב ובא. צוותים שונים עסקו בתכנים שונים ושברו את הראש כיצד לציין את בר המצווה של הקיבוץ. "צריך להזמין את ראש הממשלה לעיון האירוע החשוב" נאמר באחת הישיבות שהתקיימה בצריף המזכירות ליד חדר האוכל הישן, נאמר וגם נקלט, וגרם להתרגשות ולעשייה נוספת. הוחלט לשלוח משלחת לראש הממשלה ושר הבטחון דאז, דוד בן גוריון, כדי להזמין אותו לאירוע.

המשלחת הוכנה בקפידה: דבר ראשון, נאמר, חשוב שייצאו שני המייקלים, מייקל דוארי ומיכאל כהן. מייקל דוארי, שאין מנהל בנק או תורם שלא נפל בקסמו ובשכנועו, לא אחת הציל את הקיבוץ ממצבים כלכליים מאד קשים. מייקל כהן המסביר, המשכנע בחיוך ובתשומת לב אישית כל מי שמשוחח עמו. אין לו אף שונא ואויב, איש אשכולות המתמצא גם גם ברובד החברתי וגם ברובד הכלכלי. שנית רצוי גם שאוסי יצטרף למשלחת. אוסי, איש העולם הרחב, לא חושש מאנשים רמי מעלה, מתמצא בגינונים של לשכות שרד ויש לו נימוסים אירופאים מעולים. הרביעי למשלחת נבחרתי אני, ישראל אבידור, מזכיר הקיבוץ. הסברנו בטלפון למזכיר הלשכה שיש לנו עניין מאד חשוב גם עם ראש הממשלה, ושיואיל בטובו לפנות לנו זמן להיפגש עמו.

ביום המיועד נסענו דרומה והגענו לקריה, למשרד הבטחון. אחרי חצי שעה רמז לנו המזכיר להיכנס לחדרו של ראש הממשלה ושר הבטחון.

ה"זקן" ישב מאחורי שולחנו ובקושי ראינו אותו. הוא קם ממקומו וצעד אלינו בצעדים אתלטיים. "מה אתם רוצים" שאל.

הסברנו שהקיבוץ את בר המצווה, ואנו רוצים להזמין לאירוע.

"ומהיכן באתם?" שאל ה"זקן".

"הקיבוץ הוקם ברובו על ידי חברי תנועת הבונים מאנגליה" הסברנו.

"יפה, יפה" אמר בן גוריון, "ואיפוא נמצא הקיבוץ?"

"בגליל העליון" אמרנו

"גליל שמליל" רטן הזקן "למה שאבוא לגליל? אילו הייתם קיבוץ בנגב זה היה סיפור אחר"

"אבל", הוספנו, "אנו יושבים ליד הגבול הסורי. משלט מנסורה חסם את הסורים ומנע את חציית הגליל לשניים במלחמת העצמאות"

"אז מה" נפנף הזקן את ידו בביטול "יש עוד הרבה קיבוצים בגליל שיושבים על הגבול, בשביל מה להטריח את עצמי לבוא לחג קטן בגליל"

עמדנו אובדי עצות. כל אחד חשב לעצמו איך להציג את הייחוד שלהקיבוץ. רעיון צץ במוחי כשנזכרתי, שבן גוריון היה עסוק בעידוד הילודה בארץ.

"לחבר הזה" אמרתי בהצביעי על מיכאל כהן "יש שיששה ילדים".

משפט זה תפס את הזקן בהפתעה. הוא התקרב למיכאל, הרים את עיניו וסקר אותו מנומך קומתו. "לך יש שיישה ילדים" מלמל לעצמו "לאשכנזי, לאנגלי בגליל יש שיישה ילדים". "סקוטי" תיקן אותו מיכאל. "וגם אשתך מאנגליה?" שאל הזקן. "סקוטית" אמר מיכאל. תפסנו את הפרינציפ..

"אשתו של מייקל הייתה גוברית תנועת הבונים" הציע מייקל דוארי. "היא הייתה דוגמנית ומלכת היופי של סקוטלנד" הוסיף אוסי. "היא הייתה המחנכת של הכתה הראשונה בקיבוץ, שהיו בה ילדי עליית הנוער" אמרתי. "אני בא בתנאי אחד" פסק ראש הממשלה "אני רוצה להיפגש עם האנגליה שילדה שיישה ילדים" "סקוטית" מחה מיכאל בקול חלוש.

לקראת בואו של ראש הממשלה ושר הבטחון הגיעו המאבטחים וארגנו את סידורי הבטחון. נערי הקיבוץ הוזהרו לא לשיר בקול את החרוזים שהיו נפוצים בקרב תנועות הנוער באותם ימים: "לא, לא, לא נשכח, איך פרקו את הפלמ"ח, ניסע לשדה בוקר, נתפוס את הממזר, נסגור את החשבון עם שר הבטחון"

ראשית התקיים עם כמה מחברי הקיבוץ בצריף התרבות. למפגש הוזמן גם השייך של טובא, השייך אבו יוסוף. השייך הגיע רכוב על סוס שחור ועשה רושם עז על ילדי הקיבוץ, שניסו לחדור דרך אנשי הבטחון ולראות מה באמת מתרחש. בן גוריון רצה לשוחח על היחסים בין יהודים וערבים בכלל ועל היחסים עם אובט וכפר הנשיא בפרט. לבסוף סיכם: "הבעיה איננה בטחונית אלא תרבותית".

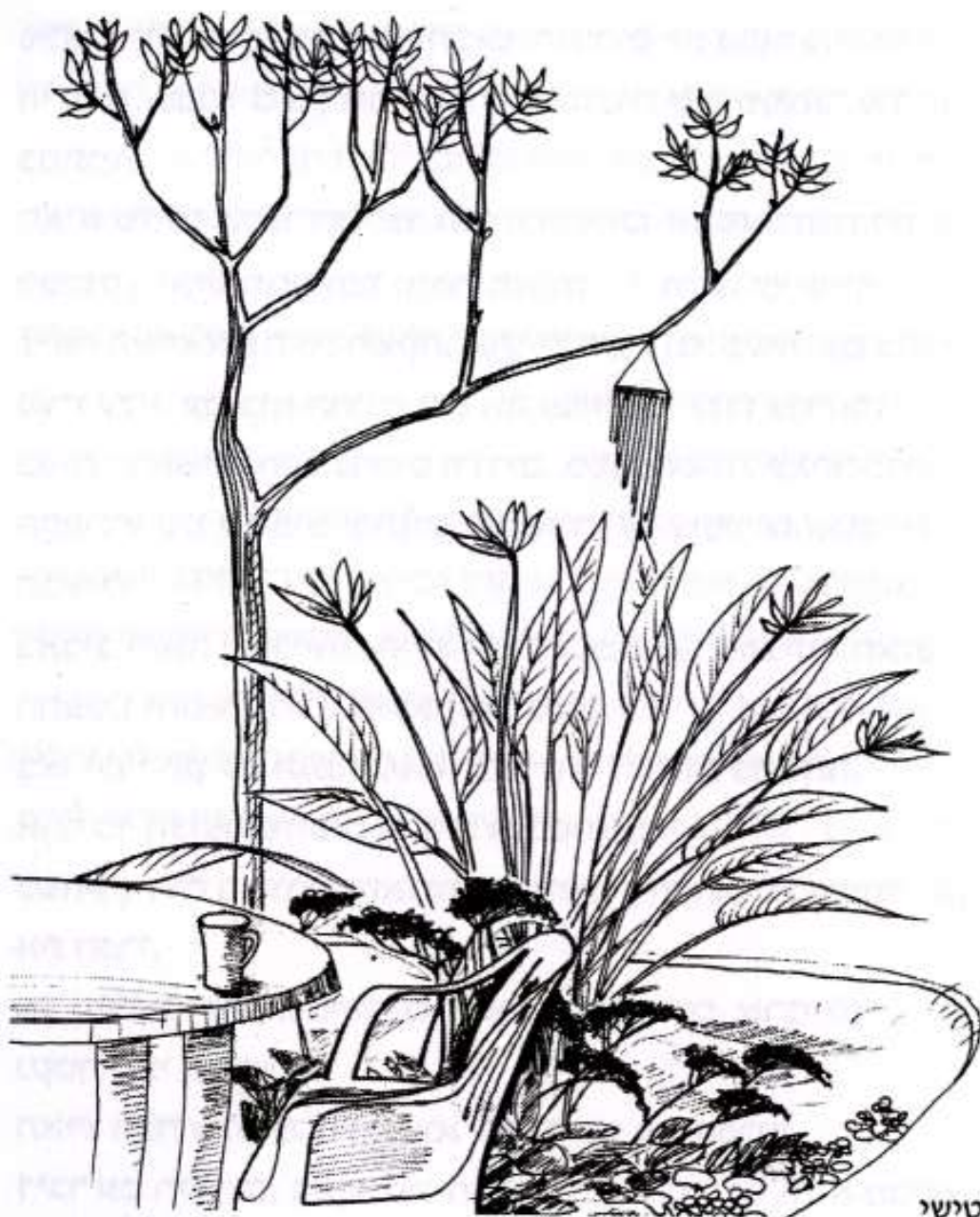
סוכם עם אנשי הבטחון שהפגישה עם השיישה תתקיים בביתי, בית משפחת אבידור, בית שקל כנראה לאבטח והוא קרוב לבריכת השחייה, שם אמורה הייתה להתקיים הארוחה המשותפת. לקול מחאותיה של רחל אשתי, פוזרו כל דיירי הבית והשכנים, וריני כהן הוכנסה לבית לאחר כבוד, מוקפת אנשי בטחון. הזקן התרגש וביקש לנשק את האם החלוצה. מזכיר הלשכה מיהר ומצא שרפרף. הזקן עלה על השרפרף כדי להגיע לגובה ראשה של ריני ונתן לה שתי נשיקות מצלצלות.

בזמן הארוחה על דשא בריכת השחייה (שגילה היה שנתיים בלבד וטרם ידעה את השחיינים המופלאים שיקומו לה עתיד) נשבה רוח קרירה, שנושבת לפעמים בגליל בלילות. ראש הממשלה ישב בחולצה לבנה דקה. פניתי לאלוף חיים בן דוד (ח.ב.ד.) השליש של הלשכה: "תשמע" אמרתי לו "די קריר הערב, תגיד לבן גוריון שכדאי שיילבש את הג'קט שלו". "אתה תגיד לו" ענה מיד השליש. "אתה רוצה שאני אסתבך?" ניגשתי לבן גוריון והצעתי לו ללבוש ג'קט, כי רוח קרירה נושבת. "אני? ג'קט?" צעק הזקן "אל תבלבל לי במוח"

בשעת הארוחה נשמעו קולות נפץ עזים ויריות מכוון רמת הגולן וסוריה. השליש לחש מידי פעם סודות לאזנו של בן גוריון, והוא לא נראה נרגש במיוחד.

לאחר הארוחה אמור היה להתקיים המופע לרגל יום ההתיישבות השלושה-עשר על דשא חדר האוכל. בן גוריון נשא את נאумו בבריקה לפני המופע, נאום בו הסביר לתושבי הגליל את החשיבות של ההתיישבות בנגב.

למחרת נודע לנו שהיריות וקולות הנפץ, שנשמעו מכיוון רמת הגולן, היו קולות המהפכה בה לקח חאפז אסאד את השלטון בסוריה לידייו.

נעמי טטישי